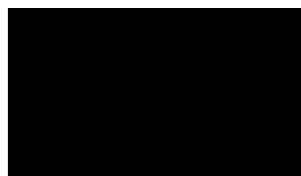

Krajský úřad, Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
ředitel

Datum: 4. 1. 2018
JID: 1732/2018/KUUK
Číslo jednací: 545/LP/2016

ROZHODNUTÍ

Ústecký kraj, krajský úřad (dále jen „povinný subjekt“) rozhodl ve věci žádosti pana [redacted] (dále jen „žadatel“), podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a doručené povinnému subjektu dne 21. 12. 2016, evidované pod JID 190929/2016/KUUK (dále jen „žádost“)

takto:

žádost o informace se dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ

odmítá.

Odůvodnění

I.

Žadatel žádostí ze dne 21. 12. 2016, doručenou povinnému subjektu prostřednictvím e-mailové schránky dne 21. 12. 2016 požádal o poskytnutí informací,

„.... žádám o poskytnutí informací:

CELKOVÁ VÝŠE ROČNÍHO PŘÍJMU (VČ. ODMĚN) ZAMĚŠTNANCE STÁTNÍ SPRÁVY JUDR. STANISLAVA KÖRNERA ZA ROK 2016.“

II.

Povinný subjekt žádosti nevyhověl a rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017 žádost odmítl a po zrušujících rozhodnutích odvolacího správního orgánu, rozhodnutími ze dne 9. 3. 2017, 22. 5. 2017, 28. 7. 2017 a 24. 10. 2017, ji opakovaně odmítl.

Povinný subjekt ve svých rozhodnutích o odmítnutí žádosti vyložil důvody svého rozhodnutí, když žádostí dotčená osoba s poskytnutím svých osobních údajů žadateli nesouhlasila. Povinný subjekt pokaždé vyhodnotil otázku, zda žadatelem požadované informace lze poskytnout postupem podle § 8a InfZ a dále rovněž vyložil, proč nelze žadatelem požadované informace

poskytnout prostým postupem podle § 8b InfZ. Ve své argumentaci k poskytnutí informací podle § 8b InfZ povinný subjekt vyslovil nesouhlas se závěry uvedenými v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Nesouhlasil s výkladem, že při vyřízení předmětné žádosti je třeba bez dalšího postupovat podle § 8b InfZ. Povinný subjekt po celou dobu setrval na svém stanovisku k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012 s tím, že ustanovení § 8b InfZ nemůže být prostředkem, jímž zákonodárce řeší střet dvou ústavně zaručených práv, že nelze tvrdit, že test proporcionality provedl zákonodárce s tím, že k pozitivnímu závěru o provedení testu zákonodárcem nesvědčí žádná z okolností, která doprovázela včlenění § 8b do informačního zákona. Z uvedených důvodů nepovažoval povinný subjekt judikaturu Nejvyššího správního soudu za spolehlivé právní východisko při vyřizování žádosti žadatele.

Povinný subjekt **ve svých rozhodnutích opakovaně** upozorňoval, že Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení § 8b InfZ způsobem, jenž podstatně zasahuje do základních práv, zejména dle čl. 10 Listiny základní práv a svobod a to aniž by byla vůbec zjištěna vůle zákonodárce.

Povinný subjekt upozorňoval, že je otázkou ústavně konformního výkladu Listiny práv a svobod (Listina), jaký je obsah práva na vyhledávání informací dle čl. 17 odst. 2 Listiny „*Povinný subjekt ve svých rozhodnutích vychází z předpokladu, že právo na svobodné vyhledávání informací nezakládá právo na informace o osobních poměrech ostatních fyzických osob, v tomto případě platových poměrech osob, které jsou zaměstnanci povinného subjektu. K tomu uvádí východiska, z nichž vychází. Cílem, který čl. 17 Listiny sleduje, je zákaz státu omezit svobodu projevu. Nelze z něj však dovozovat právo na přístup k libovolným informacím. Tomuto právu neodpovídá povinnost fyzické osoby strpět poskytnutí informací o své osobě. To znamená, že svobodný přístup k informacím je takto zaručován pouze vůči informacím veřejným, které jsou veřejně dostupné a přístupné neurčitému okruhu osob. Z našeho právního řádu neplyne povinnému subjektu povinnost k tomu, aby informace o platových poměrech svých zaměstnanců byly informacemi veřejnými. Z uvedeného důvodu je chybné z čl. 17 odst. 2 Listiny dovozovat premisu oprávnění každého takovou informaci požadovat. Naopak, z čl. 10 odst. 3 Listiny plyne právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě. Informace mající osobní povahu proto podle povinného subjektu mají vyšší stupeň ochrany. Toto právo je řazeno mezi základní lidská práva, právo na informace je naopak právo primárně politické. Ustanovení § 8b InfZ představuje dle povinného subjektu zákonný průlom do práva na ochranu osobnosti ve smyslu čl. 10 Listiny. Tento průlom je však průlomem pouze na zákonné úrovni, a tedy nikoliv průlom vyžadovaný existencí jiného ústavně zaručeného práva. Z toho pak plyne, že zákonodárce nemohl prostřednictvím § 8b InfZ vyřešit střet mezi právem na informace a právem na ochranu osobnosti na podkladě principu proporcionality na který se Nejvyšší správní soud odvolává s argumentem, že jej provedl již zákonodárce (bod 77 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012). Ustanovení čl. 10 odst. 3 Listiny proto povinný subjekt chápe jako zvláštní k čl. 17 odst. 2 Listiny.*“

Současně povinný subjekt ve svých rozhodnutích uváděl důvody, pro které spatřoval přístup Nejvyššího správního soudu za chybný při posuzování otázek (bod 62 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012) intencí historického zákonodárce. Uváděl, že proto nepovažuje závěry učiněné soudem za relevantní východisko k dalším jím učiněným závěrům.

Povinný subjekt, vedle výše uvedeného, dospěl k závěrům o neposkytnutí informací žadateli, když v každém jednotlivém případě provedl, v souladu s předchozími závěry Ústavního soudu, vždy test proporcionality k poměření, zda u žadatele v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí dotčených osob. Test provedl v rozsahu (i) **kritéria vhodnosti** - tj. posuzoval, zdali poskytnutí informace o finančním plnění umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kontrolu výkonu veřejné správy); (ii) **kritéria potřebnosti** - zda zamýšleného cíle (kontroly

výkonu veřejné správy) je možno dosáhnout i jinými postupy; spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě; (iii) **kritéria závažnosti** - obou v kolizi stojících základních práv; vycházejí ze zásady, že základní práva jsou rovnocenná; pročež zvažoval empirické, systémové, kontextové i hodnotové argumenty.

Povinný subjekt tak vždy vyřídil předmětnou žádost o informace na základě posouzení a zjištění, že poskytnutí informací žadateli představuje zásah do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života zaměstnanců.

Odvolací správní orgán i nadále setrval na svém právním názoru a rozhodnutí povinného subjektu rušil a věc vracel k novému vyřízení s tím, že při vyřízení žádosti je třeba postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Stejně postupoval i poté, kdy povinný subjekt ve svých rozhodnutích jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti označil existenci předběžného opatření vydaného Ústavním soudem v řízení o Ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a na to navazující postup Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy tento soud přerušil řízení v obdobné věci. Odvolací správní orgán nevyhověl žádosti povinného subjektu, aby odvolací řízení přerušil.

III.

Dne 1. 11. 2017 Ústavní soud vyhlásil Nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále jen „Nález Ústavního soudu“). Ústavní soud se uvedeným nálezem, který je podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky závazný pro všechny orgány a osoby, zásadním způsobem vyjádřil k otázce poskytování informací o platech a odměnách na základě žádostí podaných podle InfZ. Ústavní soud zaujal oproti názorům Nejvyššího správního soudu prezentovaných v této otázce rozhodnutím rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 55/2012 ze dne 22. 10. 2014 stanovisko odlišné.

Povinný subjekt zejména poukazuje na následující části předmětného Nálezu Ústavního soudu:

„122. Ústavní soud je toho názoru, že ústavní stížnost nutno posoudit (aniž by odhlédl od ostatních stěžovateli citovaných článků Listiny) zejména z hlediska článku 10 Listiny, zaručujícího právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a před shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů a z hlediska článku 8 Úmluvy, zaručujícího právo na respektování soukromého života. Dále musí být přihlédnuto k článku 17 Listiny, zaručujícího svobodu projevu a právo na informace, a k článku 10 Úmluvy, zaručujícího svobodu projevu (a v jejím rámci též právo na informace ve veřejném zájmu).

123. Z výše uvedené judikatury ESLP, Soudního dvora EU a Ústavního soudu lze formulovat některé následující obecné principy vztahující se k daným ústavně zaručeným právům a svobodám.

124. Článek 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace.

125. Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa";

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.

126. Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.

127. Požadavek "přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).

128. Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručující právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.

129. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé.

130. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.

131. Jak bylo uvedeno již výše, výsledek by se v zásadě neměl lišit podle toho, zda věc byla posuzována podle čl. 8 Úmluvy resp. čl. 10 Listiny na straně jedné, nebo podle čl. 10 Úmluvy resp. čl. 17 Listiny, na straně druhé. Všechna tato práva zasluhují stejnou ochranu.

132. Ze shromážděných podkladů je v nyní posuzované věci zřejmé, že zaměstnavatel (zřejmě pod tlakem rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012), jako povinná osoba ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, osobní údaje stěžovatelů žadateli poskytl, aniž by se jakkoliv vyrovnal se skutečností, že takové poskytnutí informací je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců.

133. V žádosti žadatele ze dne 1. 6. 2015 o poskytnutí informací (viz bod 6 odůvodnění tohoto nálezu) není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob (stěžovatelů).

134. Ústavní soud nesouhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový text prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

135. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. V posuzované věci spočívalo pochybení statutárního města Zlín v tom, že při rozhodování o žádosti žadatele neprovedlo nezbytný test proporcionality.

136. Ústavní soud konstatuje, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.

137. Z vyložených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl podle ustanovení § 82 zákona o Ústavním soudu a konstatuje, že v posuzovaném případě statutární město Zlín porušilo poskytnutím osobních informací o platech a odměnách stěžovatelů jejich právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života; tato základní práva jsou zaručena článkem 10 odst. 2, odst. 3 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy.

138. Statutárnímu městu Zlín se podle § 82 odst. 3 písm. b) zákona o Ústavním soudu zakazuje, aby pokračovalo v poskytování osobních údajů o platech a odměnách stěžovatelů.

.....
140. Závěrem Ústavní soud konstatuje: Tento nález nemá retroaktivní účinek. Nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoli nároků osob, jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty žadatelům o informaci v souladu s tehdejší judikatorní praxí před účinností tohoto nálezu.“

IV.

Povinný subjekt žádost žadatele svým předchozím rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017 odmítl. Žadatel podal proti rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodl odvolací správní orgán rozhodnutím č.j. MV-115196-47/ODK-2017 ze dne 11. 12. 2017, kdy dle § 90 odst. 1 písmeno b) správního řádu rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc zpět k novému projednání.

V odůvodnění rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že povinný subjekt má postupovat v intencích Nálezu Ústavního soudu, tj. aby prověřil splnění v něm vymezených požadavků a podle zjištění buď informace žadateli poskytl, nebo rozhodnutím žádost odmítl. Dále *Obiter dictum* poznamenal, že zpracovalo k dopadům tzv. platového nálezu Ústavního soudu na postupy povinných subjektů při vyřizování žádostí o informace o výši platů či odměn zaměstnanců a dalších osob metodické doporučení, které zveřejnil na webových stránkách.

Rozhodnutí odvolacího orgánu s vyznačenou právní mocí spolu se spisem bylo doručeno povinnému subjektu dne 22. 12. 2017.

V.

Povinný subjekt vyzval žádostí dotčenou osobu, aby se k předmětné žádosti o poskytnutí informací v novém projednání vyjádřil.

Dotčená osoba se vyjádřila s tím, že nesouhlasí s poskytnutím informace o svých příjmech. Vyjádření je založeno ve spise.

Při řešení otázky, zda poskytnout žadateli požadované informace proto postupoval povinný subjekt v mezích platné právní úpravy, respektive na podkladě výsledku posouzení naplnění podmínek, při jejichž splnění lze žadateli požadované informace poskytnout, tak jak jsou naznačeny Nálezem Ústavního soudu.

Důvody, pro které povinný subjekt odmítá žádost žadatele, jsou následující.

Žadostí dotčená osoba nedala povinnému subjektu souhlas s poskytnutím předmětných informací.

V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinným subjektem zřetelným zásahem do práva žádostí dotčených osob na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Jde o střet ústavně garantovaných základních práv, tj. práva dotčených osob na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny na straně druhé.

Při střetu základních práv je nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Povinný subjekt musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, aby při vyřízení žádosti byla mezi nimi dodržena spravedlivá rovnováha.

Podle Nálezu Ústavního soudu (bod 125) povinný subjekt „.... může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

Povinný subjekt se nejdříve soustředil na posouzení otázky, zda žadatel plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“.

Podle bodu 127 Nálezu Ústavního soudu je „Požadavek „přiměřenosti“ je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).“ Podle bodu 90 Nálezu Ústavního soudu pak „ESLP také uznal, že zřizování různých platforem pro veřejnou diskusi není omezeno na oblast tisku, a že k veřejné diskusi může docházet v nevládních organizacích, jejichž aktivity jsou zásadním prvkem informované veřejné diskuse. Soud akceptoval, že pokud nevládní organizace zaměřuje pozornost na věci veřejného zájmu, jde o výkon role veřejného „hlídacího psa“ podobného významu, jako tisk, a může být charakterizována jako sociální „hlídací pes“ zasluhující stejnou ochranu podle Úmluvy, jako je přiznávána tisku.“ Z bodu 92 Nálezu Ústavního soudu „Důležité je tudíž posouzení otázky, zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes“. To neznámá, že tato role může být vykonávána výlučně jen tiskem či nevládními organizacemi.“ pak plyne, že předmětné úkoly může plnit i ten, kdo není novinářem či nevládní organizací.

Povinný subjekt provedl posouzení předmětné podmínky na základě skutečností obsažených ve spisu. Dále zjišťoval, zda takové informace nejsou dostupné na internetu, zejména pak na webové stránce žadatele „svevole.cz“. Předmětné informace jsou založeny ve spisu.

Povinný subjekt konstatuje, že žadatel není novinářem ani není nevládní organizací. Žadatel provozuje vlastní webovou stránku svevole.cz. Podle názoru odvolacího správního orgánu by bylo u takového žadatele zřejmě možno přiznat postavení „hlídacího psa“, pokud jím provozované aktivity zjevně budou spočívat ve veřejné diskusi nad problémy veřejné správy (zveřejňování různých problematických kauz, komentáře činnosti veřejné správy, resp. aktivit představitelů veřejné moci obecně apod.). Odvolací správní orgán dále uvedl, že „Bude však nutné vždy individuálně zhodnotit, zda jejich činnost opravdu vykazuje znaky alespoň obsahově srovnatelné s činností tisku či nevládních organizací (zřejmě ne co do rozsahu, ale co do obsahového pojetí), typicky prohlédnutím příslušných internetových stránek a jejich zhodnocením, resp. proč takové znaky na rozdíl od „typických zpravodajských webů“ tyto stránky nemají. Sotva však bude možné takové postavení přiznat osobě, která sice provozuje internetové stránky, jejich podstatou je ovšem pouze nevěcná kritika činnosti veřejné správy bez jakékoliv objektivní podoby. Tedy nepůjde-li o „novinářskou aktivitu .....“

Z hlediska obsahu žádosti žadatele o poskytnutí informace, povinný subjekt nezjistil žádné informace, že by žadatel plnil úkoly či posláním dozoru veřejnosti v oblasti související s odměňováním zaměstnanců povinného subjektu.

Žadatel se v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí odvolacího správního orgánu vyjádřil k otázce svých aktivit. Odvolací správní orgán k tomu tomuto vyjádření uvedl „V řešeném případě odvolatel využil práva vyjádřit se k podkladům odvolacího řízení mimo jiné i k tomu, aby popsal své „kontrolní“ aktivity. Předně odkázal na internetovou stránku www.svevole.cz, na níž zveřejňuje a komentuje celou kauzu od počátku. Jsou zde uvedeny i důvody, proč požaduje zveřejnění platu dotčeného vedoucího pracovníka. V anketě hlasovaly desítky občanů o tom, že by plat měl být zveřejněn. Odmítavý postoj povinného subjektu, dle názoru žadatele, vyvolává pochybnosti o hospodárnosti vynakládaných prostředků. Žadatel též vyjádřil přesvědčení, že tato stránka nepochybně přispívá k diskusi o věcech veřejného zájmu. Roli „hlídacího psa“ plní, dle jeho názoru, i díky tomu, že svou aktivitou donutil Magistrát města Teplice, aby zveřejňoval informace v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Rovněž se mu podařilo přesvědčit Policejní prezidium o tom, že poskytnuté informace v rámci InfZ musí zveřejňovat úplné, neboť nepostačí doprovodné sdělení, že informace byla poskytnuta (krom výjimečných případů). Žadatel zmiňuje i to, že tento rok odhalil, že Policie ČR vyplácí vyšší částku, než je ceniková cena za službu spojenou se svozem komunálního odpadu. V tuto chvíli se věcí zabývá Policejní prezidium. Dále žadatel spolku pro obnovení „kozí dráhy“ poskytl rady, jak využít InfZ pro zjištění informací potřebných k dosažení svých cílů. Dospívá proto k závěru, citují: „Svou aktivitou se snažím docílit toho, aby státní instituce jednaly v souladu se zákonem, aby se občan nebál obrátit na úřad s žádostí o informace, aby dostal informace takové, které požadoval. Upozorňuji na chybné úřední postupy atd.. To vše s cílem, aby se stav zlepšil a k podobným pochybením nadále nedocházelo. Oslovuji veřejnost, aby nebyla v postavení občana „hluchá a slepá“ a aktivně se podílela na věcech veřejných. Jsem v roli „hlídacího psa“, který plní posláním dozoru veřejnosti. Proto i nadále požaduji poskytnutí požadovaných informací.“

Webová stránka žadatele obsahuje rubriku „Úvod“ obsahující „Aktuality“ obsahující komentáře žadatele k některým otázkám (Nález ÚS potvrdil právo veřejnosti na informace o platech, Poskytnutí informací se odmítá ..., Rozhodnutí MVČR doručeno, KÚÚK: Káže vodu, pije víno, Trestní oznámení na úřední osoby, Update: Rozhodnutí zaslané poprvé e-mailem, JUDr. Körner je naším čtenářem, Výzva odvolateli, Selhalo ministerstvo?), „Informační zákon INFZ“ obsahující zákon o svobodném přístupu k informacím, „Žádost o informace“ která obsahuje výňatky

z rozhodnutí s komentáři žadatele a „Dokumenty ke stažení“ obsahující vydaná rozhodnutí povinného subjektu a odvolacího správního orgánu.

Na webové stránce žadatele se v úvodu uvádí, že JUDr. Stanislav Körner je úředník vykonávající funkci vedoucího oddělení dopravně správních agend v odboru dopravy Krajského úřadu Ústeckého kraje. Poprvé se veřejnosti dostal do povědomí s kauzou tzv. neoprávněného nasazování „botiček“ na území města Teplice. Tzv. píšu proto, protože se o neoprávněný zásah samozřejmě nejednalo, což následně potvrdil i soud. Viz. Zadržovací právo. JUDr. Körner, který mj. studoval mezi roky 2000 – 2005 právo v Plzni, se chtěl zřejmě mediálně zviditelnit, protože se jednalo o věc, která občany zajímala a štvála. Kromě siláckých a ničím nepodložených řečí, viz. citace jeho výroku z 3. února 2014: „Tento postup je v rozporu s platnou a účinnou právní úpravou, je závažným protiprávním zásahem do práva vlastníka auta a měl by být neprodleně ukončen.“, neudělal naprosto nic. Celá kauza nakonec utichla již zmíněným výrokem soudu.

S arogancí tohoto úředníka jsem se následně setkal přímo, kdy jsem ho upozornil na podivné bezpečnostní odtahy, které na svém území praktikuje město Most. Jednalo se o to, že můj známý nechal na svém řádně zaparkovaném voze pootevřené okénko. MP Most mu vozidlo odtáhla a za tuto „službu“ požadovala částku převyšující tisíc korun. O tom ale někdy příště.

Následovala další kauza, která byla už ale podstatně závažnější. Věcně a řádně jsem se odvolal proti rozhodnutí podřízeného orgánu ke KÚÚK. Toto odvolání mi bylo doktorem Körnerem, bez ohledu na mou argumentaci a jasnou zákonnou oporu, zamítnuto. V tu chvíli jsem začal pochybovat o jeho odbornosti a profesionalitě a podal námitku podjatosti, která mi byla, jak jinak, než zamítnuta. Následovala žaloba na Ústecký kraj, kterou se ještě soud nezačal zabývat. A tak jsem se zařadil do škatulky „Potíživista“, jak o mě následně v polointerní komunikaci hovořil, když jsem na základě informačního zákona požádal Krajský úřad Ústeckého kraje o sdělení výše jeho platu vč. odměn za rok 2016. Po předchozích zkušenostech jsem si nebyl jistý tím, zda za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy. .... a tomu co následovalo, jsou věnovány právě tyto stránky“

Povinný subjekt vyhodnotil z výše uvedeného pohledu předmětné internetové stránky a je názoru, že jejich obsah nemá znaky věcně vedené kritiky. Povinný subjekt zastává názor, že věcná kritika představuje činnost spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit.

Povinný subjekt se při uvedeném hodnocení soustředil na podstatu věci, tedy otázky, které jsou podstatné z hlediska vyřízení žádosti žadatele (tzn. vlastní důvody vedoucí k jejímu vyřízení), do hodnocení proto nezahrnul komentáře žadatele k otázkám s ní přímo nesouvisející, např. k zasílání rozhodnutí na e-mailovou adresu žadatele. Předmětná webová stránka neobsahuje žádnou věcnou kritiku činnosti subjektu údajů (JUDr. Körnera). Z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci, obsahuje pouze a výhradně nezdůvodněnou kritiku činnosti JUDr. Körnera. Žadatel na stránce prezentoval motiv své žádosti, jenž spočívá v tvrzeném šlendriánství JUDr. Körnera při výkonu jeho činnosti a v pochybnostech žadatele, zda za takovou práci nepobírá příliš vysoké částky. Dále stránky obsahují kritiku vlastního postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace o platu JUDr. Körnera.

Kritika spočívá v jednoznačných odsudcích postupu povinného subjektu na základě toho, že povinný subjekt nerespektoval názor odvolacího správního orgánu. Ústředním motem kritiky je pak obvinění, že povinný subjekt se dopustil svévole ve smyslu bezohledného uplatňování vlastní vůle. Taková kritika je podle názoru povinného subjektu nevěcná. Povinný subjekt se ve svých rozhodnutích vypořádával se všemi možnostmi vyřízení žádosti, jak z pohledu aplikace § 8a InfZ

tak i z pohledu § 8b InfZ. I přes své závěry k liteře § 8b povinný subjekt vždy provedl, nebo se pokusil, test proporcionality v rozsahu tak, jak do doby Nálezu Ústavního soudu považoval Ústavní soud za správné při střetu základních práv. Povinný subjekt se pak vždy vypořádal i s platovým rozsudkem Nejvyššího správního soudu a odůvodnil, proč v tomto rozsudku nespátňuje spolehlivé právní východisko pro vyřízení žádosti žadatele, zejména pak poukázal na své pochybnosti k závěru Nejvyššího správního soudu, že test proporcionality provedl zákonodárce. Povinný subjekt konstatuje, že na předmětných stránkách se žadatel k těmto otázkám vůbec nevyjádřil, respektive zcela pominul, nebo je označil bez dalšího jako nesmyslné nebo protizákonné apod. Povinný subjekt je proto názoru, že označení jeho postupu při vyřizování žádosti žadatele za nesmyslné, protizákonné a bezohledné uplatňování vlastní vůle (svévůli) povinným subjektem nenese znaky věcné kritiky. V tomto povinný subjekt dále odkazuje na bod 132 Nálezu Ústavního soudu, kde je město Zlín podrobena kritice za to, že osobní údaje žadateli poskytlo bez jakéhokoliv vyrovnaní se skutečností, že představuje zásah do ústavně chráněných práv. Postup povinného subjektu, který se snažil o vypořádání se s touto otázkou, proto nelze sám o sobě, bez dalšího, označovat jako bezohledné uplatňování vlastní vůle, neboť povinný subjekt k takovému postupu měl důvody.

Povinný subjekt z výše uvedených důvodů konstatuje, že žadatel neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti (rolí „společenského hlídacího psa“).

Povinný subjekt uvádí, že třetí podmínka testu (c) *žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídacího psa"* není v posuzovaném případě splněna.

Protože podle bodu 125 Nálezu Ústavního soudu je předpokladem, pro vznik povinnosti poskytnout požadované informace, splnění všech podmínek, povinný subjekt na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že neposkytnutí informací o dotčené osobě není porušením povinnosti povinného subjektu poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti plynoucí mu z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a proto rozhodl, že žadateli jím požadované informace neposkytne.

Z výše uvedených důvodů rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí může žadatel podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání se podává prostřednictvím povinného subjektu k nadřízenému orgánu, jímž je Ministerstvo vnitra ČR.

- otisk úředního razítka -

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí založen ve spise
2. [REDACTED]
3. Dotčená osoba: JUDr. Stanislav Körner, vedoucí oddělení dopravně správních agend,
Krajský úřad Ústeckého kraje, velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem